నువ్వు నాదానవే!

కె.వి.యస్. నరసింహాశాస్త్రి

దాదాపు రచయితల సభల్లాంటివి స్పాట్ వాల్యుయేషన్ కేంద్రాలు. ఎక్కడెక్కడో పని చేస్తున్న మిత్రులు కలుసుకొని సరదాగా ఒక వారం రోజులు గడపవచ్చు. కొత్తగా మిత్రులు కావడానికి అవకాశమూ ఉంది.

నాకు తెలుగు పండిట్‌గా ఉద్యోగం వచ్చిన రెండేళ్ళకు స్పాట్ వాల్యుయేషన్ అవకాశం వచ్చింది. వారం రోజులు పని చేస్తే రెండు వందలు పైగా వస్తుంది, కనుక కొందరు ప్రయత్నించి వాళ్ళని వీళ్ళని పట్టుకుని ఆ పేపర్లు దిద్దే అవకాశాన్ని సంపాదించుకుంటారు. నా కలాంటివేమీ లేకుండానే దానంతటదే వచ్చింది.

పెళ్ళాం, పిల్లల బాదరబందీ లేని బ్రహ్మచారిని అవటంతో ఒకరోజు ముందుగా వచ్చి, చిన్న లాడ్జిలో దిగాను.

మొదటి రోజు ఉత్సాహంలో రెండు వందల పేపర్లు పైగా దిద్దేశాను.

రెండవ రోజున కూడా పేపర్లు దిద్దేసి అయిదింటికి బయట పడ్డాను. ఏదో ఆలోచించుకుంటూ నడుస్తున్నాను.

“తలొంచుకుని నడిచే జబ్బు ఇంకా పోలేదా మహానుభావా” అన్న పరిచిత కంఠం విని ఠక్కున వెనక్కి తిరిగాను.

శకుంతల!

నేను మరచిపోగలనా ఈ అందాల పూరెమ్మను!

కలిసి చదువుకున్నాం ఆగిరిపల్లి పాఠశాలలో, భాషాప్రవీణ చదివిన అయిదేళ్ళూ ఎంతో సన్నిహితంగా మెలిగాం.

శకుంతలలో పెద్ద మార్పేమీ కనిపించలేదు. అప్పటిలాగే—ప్రబంధ కన్యలాగే ఉంది. మెళ్ళో ఏదో గొలుసులా ఉందే, కన్య అవునో కాదో?

“ఏమిటలా చూస్తున్నావు, శకుంతలని గుర్తు పట్టలేని దుష్యంతుడిలా ఏమిటా పోజు?. . .”

ఏమి టంది? దుష్యంతుడినా? నాకంత అదృష్టమా?

“ఏ లోకాన ఉన్నా, ఈ లోకానికి వచ్చేసెయ్... అర్జెంటుగా మనం చాలా మాట్లాడుకోవాలి ” అంది శకుంతల నవ్వుతూ

“చాలా ఏళ్ళ తర్వాత అనుకోకుండా నిన్ను చూడగలిగిన ఆనందంలో నా నోట మాట రావటం లేదు. నువ్వు ఈ జిల్లా పరిషత్‌లోనే పని చేస్తున్నావన్న మాట.” అడిగాను నేను.

“అవును గాని, ముందు హోటల్‌కు వెళ్ళి కాస్త ఏమన్నా తిందాం పద” అంది శకుంతల.

కొంత దూరం నడిచి, అక్కడున్న ఒక హోటల్ లోకి వెళ్ళాం.

సర్వరొస్తే ఏదో చెప్పి పంపింది శకుంతల.

“సరే కాని, ఈ వూళ్ళో ఎక్కడ దిగావ్”

లాడ్జి నేను చెప్పాను.

"నేను కూడా రానా, నిన్ను చూశాక కూడ వాళ్ళిచ్చే క్వార్టర్స్‌లోనే ఉండమంటావా."

"అలాగే కాని. మనం లాడ్జిలో ఉందాం. ఎందుకంటే నిన్ను ఒక్కడినే చేరి, ఇవాళ నిన్ను కూడా తీసుకెడితే, అనుమానిస్తూ వెకిలి చూపులు చూస్తారు వెధవలు."

"వెంటనే ఒప్పుకున్నావే, వద్దంటావేమో అనుకున్నా. నీలో కొంచెం మార్పు వచ్చిందిలే. బుద్ధావతారం అని ఏడిపిస్తుండేదాన్ని అప్పుడు ..."

"అవును శకుంతలా, బుద్ధుడంతటి వాణ్ణే అల వేళాకోళానికి వాడుకోవటం మన దేశంలో చెల్లింది. మహా భావులు భౌతికంగా మరణించినా సంస్కృతిలో అంతర్భాగంగా జీవిస్తూనే ఉంటారు. అందుకనే బుద్ధుడు మన పుణ్యభూమిలోనే మరణించినా, జీవిస్తున్నది టిబెట్‌లోను, జపాన్‌లోను. . ."

"ఎక్కువపోయి గుర్తు చేశాను. సరేలే, ఈ టిఫిన్ తిను. కాస్త వేడి చల్లారుతుంది." నవ్వుతూ అంది శకుంతల.

శకుంతల కంతా నవ్వులాటే.చదువుకునే రోజుల్లో కూడా ఏదీ సీరియస్‌గా తీసుకునేది కాదు. నాతో ఏమి మాట్లాడుతున్నా నవ్వుతూనే మాట్లాడేది.. స్థిరాభిప్రాయాలు.సదభిప్రాయాలున్న విషయాలంపై విమర్శ వచ్చినప్పుడు, పెద్ద ఉపన్యాసం చెబుతుండే వాణ్ణి. శకుంతల నన్ను ఆట పట్టిస్తూ ఉండేది. ఆమె మాటల్ని, చెప్పే కబుర్లని చూస్తే నా వద్దే ఇలా మాట్లాడుతూందని అనిపించేది.

టిఫిన్ తినడం అయిపోయింది. కాఫీ వచ్చింది. తాగాం. బిల్లు నేను తీసుకున్నాను.

"మనిద్దరిలో గొప్పవాడివి నువ్వే. నువ్వే ఇలాంటి విషయాలు చూసుకోవాలి" అంది శకుంతల నవ్వుతూ.

ఇద్దరం నేను దిగిన లాడ్జికి వెళ్ళి, నా వస్తువుల్ని తీసుకుని బిల్లు చెల్లించేసి. మరో లాడ్జిలో రూమ్ తీసుకున్నాం. రిజిస్టరులో శకుంతల రాయమన్నట్లు 'భార్యా భర్తలు' అని రాశాను.

"అవును మరి నీ సామానెక్కడుంది?" అడిగాను నేను.

భుజాన ఉన్న బ్యాగ్‌ను చూపుతూ "ఇందులోనే" అంది శకుంతల నవ్వుతూ.

"మరి నిన్న ఎక్కడున్నావ్?"

"నేను ఇవాళే వచ్చాను. పేపర్లు దిద్దటం మహా విసుగు బాబూ ఏదో రమ్మన్నారు కనక వచ్చాను. ఇవాళ ఎక్కువ పేపర్లు దిద్దలేదు. బయటకు వచ్చానో లేదో నువ్వు కనిపించావు. ప్రాణం లేచి వచ్చింది. ఈ వారం రోజులు నీతో గడిపే అదృష్టం పొందాను. . ."

శకుంతల చెబుతూంది. ఆమె వంకే పరిశీలనగా చూస్తున్నాను. ఇందాక లేదు గాని ఇప్పుడు ఆమె మాటల్లో, చూపుల్లో ఏదో దైన్యం పసికట్టాను. చదువుకునే రోజుల్లో 'కేరేజాట్'గా ఉన్న శకుంతలకి ఇప్పటి శకుంతలకి గల తేడాను బేరీజు వేస్తున్నాను.

"శకుంతలా, చదువయిపోయిన వెంటనే ఉద్యోగం వచ్చిందా నీకు? ఇప్పుడెక్కడ చేస్తున్నావు?" మాట మార్చాలనీ తెలుసుకోవాలనీ అడిగాను.

> **సద్ధర్మ**
>
> **నీకు చేతనైతే పొరుగువాడి కష్టాల్ని నీతో పంచుకో. కానీ నీ బాధల్ని, కష్టాల్ని ఇతరులకు పంచిపెట్టు.**
>
> —రుడ్యార్డ్ కిప్లింగ్

"నా చరిత్ర చెప్పాలంటే చాలా సేపు పడుతుంది. ముందు నీ సంగతి చెప్పు."

"నా చరిత్రలో విశేషమేమీ లేదు. నిరుద్యోగ పర్వం నాలుగేళ్ళు. ట్రయినింగు కూడా పూర్తి చేశాను. ఎన్నో ఇంటర్వ్యూలు చూశాను. ఫలితం లేకపోయింది. ఇక నిరుడు తెలుగు పండితుల సెలక్షన్‌లో సెలక్టయ్యాను. మెరిట్‌కి ప్రాధాన్యం ఇవ్వాలన్న జిల్లా కలెక్టరు పట్టుదలతో నాకీ ఉద్యోగం వచ్చింది. క్లుప్తంగా ముగించేశాను నేను.

స్నానం చేసి వస్తానని శకుంతల బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళింది

"మన ఫ్రెండ్స్ ఎక్కడెక్కడ ఏం చేస్తున్నారో, తెలుసా?" అంటూ మళ్ళీ వచ్చింది శకుంతల. చీర కొంగుని కుడి వైపుకూడా కప్పుకుంది. బ్యాగ్‌లోంచి చీర రవిక తీసుకుంది.

"భాషాప్రవీణ చదివిన వాళ్ళు బడి పంతుళ్ళకు తప్ప దేనికి పనికొస్తారు? హనుమంతరావు, మోహనాచార్య, రామశేషు తెలుగు పండిట్ ఉద్యోగాలు సంపాదించుకున్నారు. రామశర్మ విజయవాడ లోని ఒక దిన పత్రికలో ప్రూఫ్ రీడర్‌గా పని చేస్తున్నాడు. మన వాళ్ళలో ఆఖరుగా ఉద్యోగం వచ్చింది నాకే. మరి చంపకవల్లి, రాజామణి, కృష్ణకుమారి ఏం చేస్తున్నారో తెలుసా నీకు?"

"చదువయ్యాక వేరుగా మరో చోటికి వెళ్ళిపోయాను. ఎవరి గురించీ నాకు తెలీదు. నా అడ్రసు ఎవరికీ తెలీదు. అసలు నేనే ఎవరికీ తెలీనిదాన్నయ్యాను' అంటూ బాత్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి తలుపేసుకుంది శకుంతల.

శకుంతల అర్థం కాకుండా మాట్లాడుతూంది. ఏమిటో చరిత్ర అంటూంది. తనెవరికీ అర్థం కాలేదంటూంది.గలగలా నవ్వుతూ, కవ్విస్తూ మాట్లాడే శకుంతలకి ఎదురు దెబ్బ తగలటమా? దాని స్వరూపం తెలియక పోయినా నా మనసు చివుక్కుమంటూంది.

చదువుకునే రోజుల్లో శకుంతలకి ఎక్కడనుంచో మనియార్డర్లు వస్తుండేవి. డబ్బు బాగానే ఖర్చు పెట్టేది. కొంతమంది పాఠశాల విద్యార్థినుల అమ్మల్నీ, అమ్మమ్మల్నీ తెచ్చుకుని కాపరం పెట్టేవారు. శకుంతల మాత్రం ఒక్కతే ఉండేది. నాకూ మరో పది మందికీ దుర్గమ్మ గారని ఒక పెద్దావిడ వండి పెడుతూంది. అయిదుగురు మిత్రులం ఒక రూమ్‌లో ఉండేవాళ్ళం.

బడి భోజనం, నిద్ర సమయాలు మినహా మా రూమ్‌లో శకుంతలో, శకుంతల రూమ్‌లోనే ఉండే వాళ్ళం. శకుంతల స్వయంగా వండుకునేదీ. నేను చాలా సార్లు శకుంతల చేతి వంట రుచి చూశాను. పులిహోర చేస్తే నాకు పెట్టకుండా తినేది కాదు. అసలు పులిహోర నా కోసమే చేసేది. నాకు సమస్య లెన్ని ఉన్నా శకుంతల సమక్షంలో అన్నీ మరిచిపోయేవాణ్ణి.

ఆ రోజులు తిరిగి వస్తాయని నేను అనుకోలేదు. కాని ఆరేళ్ళ తర్వాత శకుంతల, నేను... ఏకాంతంగా...

ఈ ఆరేళ్ళలో నాలుగేళ్ళ నిరుద్యోగం. ఈ కాలంలో చాలా చేదు అనుభవాలు పొందాను. అయితే మిత్రులం ఉత్తరాలు రాసుకుంటుండే వాళ్ళం. అవి ఎడారిలో ఎగజిమ్మే జలపాతంలా, విరిగిన కొమ్మకు విరబూసిన పువ్వుల్లా ఉండేవి.

శకుంతలని స్వంత వూరు ఏదని అడిగితే 'పమిడి ముక్కల' అని చెప్పింది. మరో సందర్భంలో 'ప్రగడవరం' అని చెప్పేది. ఆ తర్వాత నేను అడగలేదు. ఫైనల్ పరీక్ష లయిన రాత్రి శకుంతల నాకు ఏవేవో కబుర్లు చెప్పేది. తనని గుర్తుంచుకోవా అంది. మళ్ళీ ఎక్కడ, ఎలా కలుస్తామో అంది. ఇప్పుడు ఎక్కడికి వెడుతుందో అడగా లనుకున్నా తనే చెప్తుందని వూరుకున్నాను. శకుంతల చెప్పలేదు. మర్నాడు అడుగుదామనుకుని అప్పటికి పడుకున్నాను రూమ్‌కి.

మర్నాడు వెళ్ళి చూద్దును కదా, తాళం కప్ప వేలాడుతోంది. అది శకుంతల గది తాళం కాదు. ఇంటి వారిని అడగ్గా రాత్రి మూడుగంటల ప్రాంతాల్లో చిన్న కారు వచ్చిందనీ, శకుంతల వెళ్ళిపోయిందనీ చెప్పారు. వాళ్ళ వేరే తాళం వేసుకున్నారు.

శకుంతల చిన్న కారులో వెళ్ళిపోయిందా? భాగ్యవంతుల అమ్మాయి కాబోలు అనుకున్నాను. మేము ఎంత స్నేహం చేసినా మాటల్లో స్వంత విషయాలు వచ్చేవి కావు.

ఆగిరిపల్లి నుంచి వచ్చేశాక ఎప్పుడూ శకుంతల గురించిన ఆలోచనలే వస్తుండేవి. ఏదో వెలితిగా, పోగొట్టుకున్నట్టుగా ఉండేది. శకుంతల నాకు ఏమీ కాదని, అందని పువ్వని అనిపించినా, నాకే తెలీని ఏవో కోరికల తరంగాలు అంతరంగాన్ని కదిలిస్తుండేవి. అంతలోనే వాస్తవాల కొండల్ని ఢీకొని తరంగాలు ఎగిరిపోతుండేవి.

అయినా ఆశని అణచుకోలేక 'పమిడిముక్కల', 'ప్రగడవరం' వెళ్ళి శకుంతలకోసం వాకబు చేశాను. అవి పల్లెటూళ్ళే గనుక శకుంతల (భాషా ప్రవీణ) అనే అమ్మాయి ఆ వూళ్ళల్లో లేదని తెలుసుకున్నాను. శకుంతల స్వంత వూరు గురించి నిజం చెప్పలేదని అప్పుడే అనిపించినా, ఆ వూళ్ళు వెళ్ళినప్పుడు నిర్ధారణ అయింది.

ఏదో పాట కూనిరాగం తీస్తూ బాత్‌రూమ్ నుంచి వచ్చింది శకుంతల.

"బుద్ధావతారంలాగా ... ఆ ... సారీ ... ఉన్న చోటనే కూర్చుని ఉన్నావు... కలలు కంటున్నావా?" నవ్వుతూ అంది శకుంతల.

"అవును, మేము కనగలిగేది కలలేగా" అన్నాను నేనూ నవ్వుతూ.

ఎనిమిదయ్యాక కింద కెళ్ళి భోజనం చేసొచ్చాం. శకుంతల ఏవో అడుగుతూనే ఉంది. నేను చెప్తూనే ఉన్నాను.

ఇద్దరం చెరో మంచం మీద మేను వాల్చాం.

"లైటు తీసెయ్" అంది శకుంతల.

తీసేశాను.

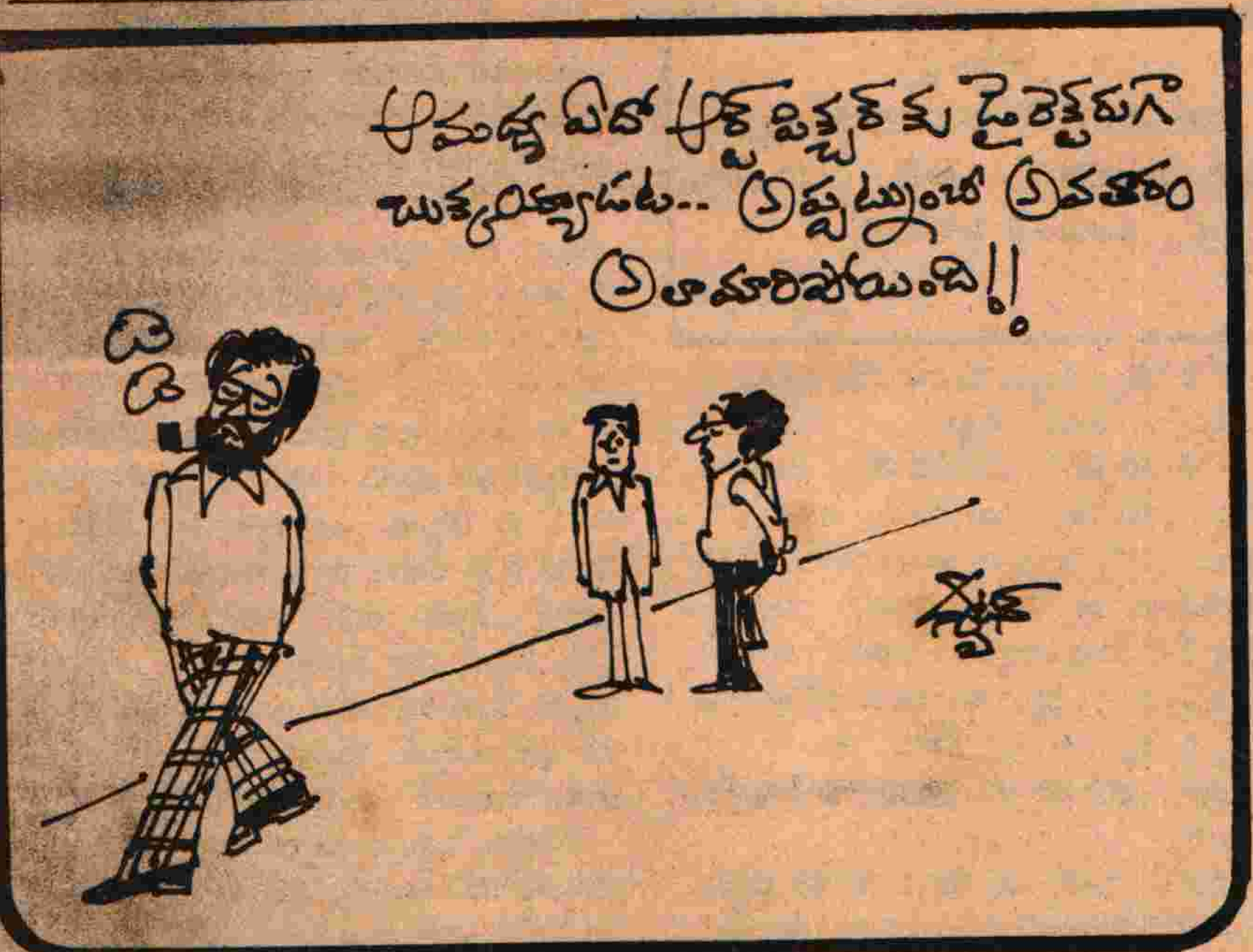

"ఇలా రా" అంది.

వెళ్ళాను.

"నువ్వు కూడా ఇక్కడే పడుకో."

"... ... ..."

"నీకేం భయంలేదులే. విఘ్నం చెయ్యను. నీ సాన్నిధ్యంలో మైమరిచి నిద్రించే అదృష్టం నాకు దక్కాలి."

కాదనలేక పోయాను. పైగా శకుంతల చేయి పట్టి లాగింది. ఒక్క ఉదుటున, ఎంత ఆపుకున్నా శకుంతల మీద వెళ్ళి పడ్డాను. శకుంతల నాకు మెత్తగా తగిలింది. అదో మెరుపు లాంటి క్షణం. మహత్తర అనుభవం. గభాలున లేచి పక్కన శకుంతలకి తగిలకుండా పడుకున్నాను.

"నువ్వు వినాలే కాని, నా చరిత్ర అంతా ఇప్పుడు చెబుతాను. నువ్వు నాకు మంచి మిత్రుడిగా మిగిలి పోవాలి. ఇది విన్న తర్వాత కూడా, ఆ పైన నా అదృష్టం."

శకుంతల 'అదృష్టం' అన్న మాటని పదే పదే వాడుతోంది. ఇంతదాకా తను దురదృష్టవంతురాలా? ఏమో? తనే చెప్తుందిగా!

"ఆ రాత్రి అకస్మాత్తుగా వెళ్ళిపోయాను. అలా వెళ్ళిపోతానని నాకు తెలుసు. నువ్వు బాధపడతావని చెప్పలేదు. శాకుంతలం లోని శకుంతలకు, నాకు పోలికలున్నాయి. వాళ్ళ తొందరపాటుకి ఫలితంగా నాకు జన్మ నివ్వవలసి వచ్చిన తల్లిదండ్రులిద్దరూ నన్ను వదిలేశారు. ఆతర్వాత నన్ను పిల్లలూ, పెళ్ళామూ లేని ఒకాయన పెంచాడు. ఆయన్ని కణ్వుడను కుందాం. ఆ కణ్వుడు బాగా ఉన్నవాడు. నన్ను చదివించాడు. చదువయ్యాక ఆయన దగ్గరికే వెళ్ళాను. చిన్న కారుతో వచ్చి తీసుకు వెళ్ళింది ఆయనే. అక్కడికి వెళ్ళిన వారం రోజుల తర్వాత ఆ కణ్వుడు మద్యం మత్తులో నన్ను కబళించబోయాడు. పుణ్యభూమి కదూ మనది!

ఆ రాత్రికి రాత్రే అక్కడ నుంచి పారిపోయాను. వారం రోజులు ఒక చోట ఉండకుండా తిరిగాను. రైల్లో ఒక ఛోటా నాయకుడు నన్ను చూసి (నా అందాన్ని చూసి అని తర్వాత తెలిసింది) నా వివరాలు అడిగాడు. తనతో వస్తే నెల్లూరు జిల్లాలోని ఒక సమితిలో ఉద్యోగం ఇప్పిస్తానన్నాడు. అలాగే ఇప్పించాడు. ప్రతిఫలంగా ఏమిప్పిస్తావన్నాడు. నా దగ్గ రేముంది అన్నాను. నీ దగ్గర ఉన్నదే ఇవ్వు అన్నాడు. ఆ పైన నేను ఇవ్వకుండానే చాలాసార్లు తీసుకున్నాడు. నేను పనిచేస్తున్న వూళ్ళో మంచి భవంతిలో ఉంచాడు. అక్కడ అతనికి చాలా పలుకు బడి ఉంది. చుట్టుప్రక్కల గ్రామాల్లో ఆ ఛోటా నాయకుణ్ణి మహారాజులాగా చూసేవాళ్ళు అమాయక ప్రజలంతా. అతని మాటకి, చేతికి ఎదురులేదు. ఆర్నెల్ల తర్వాత అతనికి ఉద్యోగం కావల్సిన మరో అమ్మాయి తటస్థించింది. నా దగ్గరకు రావటం మానేశాడు. అలా చాలా మందికి ఉద్యోగాలిప్పించి, తన క్కావలసింది ఒలుచుకుని వదిలేశాడని తెలిసింది. ఇక అక్కడ ఉండటానికి మనస్కరించలేదు. అతను ప్రాణసమాన మంగళదాన్ని హరించినా, బ్రతుకు తెరువు ఇచ్చాడు కదా!

నేను సమితి నుండి జిల్లాకు మార్పించుకున్నాను. తర్వాత మూడేళ్ళకు ఇక్కడ నుంచి ఒకాయన అక్కడికి వెళ్ళటానికి ఎదురు చూస్తున్నాడని తెలియడంతో, నేను ఈ జిల్లాకు వచ్చాను. నా గతాన్ని మరచిపోయాను. నన్ను నేను మరిచిపోయి బ్రతికేస్తున్నాను. నిన్ను చూశాక అంతా జ్ఞాపకం వస్తోంది. ఇదీ నా చరిత్ర."

అప్పటిదాకా నా వంక చూడకుండా ఏక బిగిన చెప్పిన శకుంతల నా వైపు చూసింది. శకుంతల కళ్ళల్లో నీళ్ళున్నాయి. చలించిపోయాను. మౌనంగా ఆ నీటిని తుడిచేశాను.

"నా కన్నీటిని తుడవ గలిగిన వాడివి నువ్వే! నాకు తెలుసు నువ్వే" అంటూ నన్ను గట్టిగా కౌగలించుకుంది శకుంతల.

అంతా నిశ్శబ్దం!

పరిశీలనగా ఆలకిస్తే, వేగంగా కొట్టుకుంటున్న నా గుండెల సవ్వడి వినిపిస్తోంది.

* * *

ఏమీ ఎరగనట్లే మామూలుగా రోజులు దొర్లాయి. అతి మామూలుగా నిత్య కృత్యాలు సాగుతున్నాయి. నేను, శకుంతల స్నేహ మాధుర్యాన్ని చవి చూస్తున్నాం.

ఒక సారి నా పెళ్ళి గురించి అడిగింది శకుంతల.

ఉద్యోగం రాక ముందు చిల్లిగవ్వ క్కూడా కొరగాని నాకు ఇప్పుడు వేలం మీద విలువ ఉంది. నాకు అమ్ముడు పోవడం ఇష్టంలేదు. నా దృష్టిలో కట్నం తీసుకోవటం హీనాతిహీనం. పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఇప్పుడిప్పుడే అనిపిస్తోందని శకుంతలకి చెప్పాను.

శకుంతల మౌనంగా వింది.

ఆ రాత్రి ... ఆ హోటల్లో ఆఖరి రాత్రి...నేను పనిచేస్తున్న వూరు వస్తానంది శకుంతల.

ఈ అందుదు రోజుల్లోనూ నాలో రూపు దిద్దుకున్న ఆలోచనను శకుంతలకు చెప్పాను. 'సరే' నంది.

చాలాసేపు మాట్లాడుకుని, ఏవేవో ఆలోచించుకుని నిద్రపోయాం.

తిరిగి నేను నిద్రలేచేసరికి పక్కన శకుంతల లేదు. శకుంతల కోరికపై క్రితం రోజు కొన్న తాజ్‌మహల్ బొమ్మ టేబుల్ మీద లేదు. శకుంతల బ్యాగ్ లేదు. శకుంతల వెళ్ళిపోయిందా? తనేమైనట్టు?

టేబుల్ మీద ఏదో కాగితం కనిపిస్తే గబగబా చదవసాగాను.

"నువ్వు నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటానని చెప్పినప్పుడు ఎంతో పొంగిపోయాను. మనుష్యుల్ని మనసులతోనే చూడగల నీ ఔన్నత్యానికి నివాళు లర్పిస్తూ, నీదాన్ని కావాలని ఆరాట పడ్డాను. అయితే నీ జీవన సహచరిగా మసలగలిగే ధైర్యం నాకు లేకపోయింది. ఇప్పటి నా ఆలోచన ఇది. నీకు చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోతున్నాను. నువ్వు కొనిపెట్టిన తాజ్‌మహల్ బొమ్మ నాతో తీసుకెడుతున్నాను. నీ మంచితనాన్ని నేను పొందటం స్వార్థం అనిపించి, నీకు తగనని భావించుకుంటూ ఇలా చేస్తున్నాను. నన్ను క్షమించగలవని నాకు తెలుసు.

—శకుంతల."

వెంటనే ఆ కాగితాన్ని నలిపేసి కిటికీగుండా విసిరేశాను.

సామాను సర్దుక్కుని కిందకు దిగి వచ్చాను.

కౌంటర్‌లో బిల్లు చెల్లించాను.

"మీ మిసెస్ నాలుగింటికే వెళ్ళిపోయారే" అడిగాడు రిసెప్షనిస్టు.

అవును, శకుంతల నా మిసెస్సే, మిస్ కాకూడని మిసెస్!!

"అర్జంటు పని ఉండి వెళ్ళిపోయింది." చెప్పాను నేను, ఏమాత్రం తడబడకుండా.

బస్టాండుకు వచ్చి శకుంతల పనిచేస్తున్న వూరు వెళ్ళే బస్సు ఎక్కి కూర్చున్నాను.

బస్సు బయల్దేరింది. *